



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

6. Oculorum & aurium peccata in iisdem sensibus punita.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45686**

Del voluntatem pateretur. Hunc postea, sed non per dictum fratrem Ioannem, audiimus Sanctorum quorundam precibus liberatum, & disparuisse subito factum monstrum. Magnum utique bufo iste in fronte monstrum fuit. Sed longè maius, frontem ipsam sine fronte fuisse, neque erubuisse, negare rem tantillam patri, à quo omnia acceperat. Discite hinc, ô filij, quàm non solum monstrosa, sed etiam monstris digna res sit, parentes non venerari. Quid dico non venerari? contemneri. Et tamen, pro dolor, res est quotidiana! Est igitur in hoc monstro maximè monstruosum, quòd non sit rarum.

VI.  
Math. 6, 22.

Sub fronte sunt oculi, quorum officium est, ut sint velut duæ corporis lucernæ, iuxta illud: *Lucerna corporis tui est oculus tuus.* A cuius incolumitate adeò magnum est corpori momentum, ut idem diuinus Magister dixerit: *Si oculus tuus fuerit simplex: totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum eris tenebrosus.* Quemadmodum igitur monstrum est, si lumen, quod in aliquo est, tenebra sint, ita utique monstruosum est, oculum non videre posse, sicut non posse lucem lucere. In hac ergo quoque capitis parte puniri homines, vel illa curiositas docet, quæ puellæ, rem aliquam, ut apparet, scrutanti, lumen extinxit. Genoueva, teste Bonfinio, virgo Parisiensis ab Epiphania Domini, ad cœnam usque Domini, sese solebat, spontaneo carcere, à consorcio hominum separare, atque in cellam secretiorem includere, ut diuinis precibus ac meditationi sacræ, remotis arbitris, impensius vacaret. Erat puella alia, quæ, noscendi studio, quidnam illa sola faceret, tacite ad ostium adrepsit, & per rimas negotia occupationesque inclusæ obseruauit. Magni illi ea curiositas stetit. Nam è vestigio luminis usuram amisit, ut nihil prorsus videret, quæ videre volebat, quod vel diffidentia illi suasisit, vel suspicio simulationis. At quæ sanctorum clementia est, quadragesimali ieiunio exacto, eiusdem operæ lumen recipit, cuius indagine id peccans amiserat. Præstat nimirum etiam oculis carere, quàm abuti; quos amittere meruerant & illi, qui cum Christum Christi; egregia facta admirari debuissent, liuidis & inimicis oculis obseruabant eum. Beneficium est,

Bonfin. de-  
cad. 1. lib. 1.

Luc. 14. 1.

arras

armis carere quibus pereas. Itaq; quid mirum est, si puella hæc amisit oculos, ne curiosè videret? Fuit quæ sibi ipsa oculos erueret, ne curiosè videretur. Et quamuis neque Tobias, neq; Samson visum amisit, Deo crimen aliquod in illis puniente, (siquidem Tobiam cæcitate probavit, Samsonem Dei hostes ex oculauerunt) tamen ad Elymam magum, qui *quarebat auertere Proconsulem à fide*, Paulus dixit: *Ecce manus Domini super te, & eris cæcus, non videns solem vsq; ad tempus. Et cecidit in eum caligo, & tenebra, & circumiens quarebat, qui ei manum daret.*

Enimuerò à Deo & Sodomitæ percussi sunt cæcitate. Quid mirum? cùm apud homines quoque legatur pœnaria cæcitas viguisse. De Arsace rege Armeniæ capto ex insidijs à Sapore Persidis rege Ammianus Marcellinus scribit, eum, effossis oculis, catenis argenteis vinctum, ad castellum Agabana nomine exterminatum, ferroq; pœnali discruciatum cecidisse. Et multis ante sæculis, Sedecias Iudæ rex, à Chaldæorum rege, aduersus quem rebellauerat, posteaquam filiorum suorum crudellem ante oculos, trucidationem intueri adactus fuit, indeq; catenis vinctus Babylonem adductus est, pœnam sensit excæcationis. Quæ pœna & ob libidinis perpetrationem, ob armentum, bouis abigendi causa, dispersatum, atque ob frumentum ex horreis abductum, fuit olim irrogata. Sed de cæcis, & excæcis infinitus esset differendi campus. Illud sufficit adnotasse, & miseram rem esse cæcitate, & monstruosè deformem.

Miseram esse testatus est ille, qui dixit: *Quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, & lumen cali non video?* Et agnouerunt hanc miseriam, quotquot ad Christum cæci alta voce clamauerunt, eaq; liberari voluerunt. Deformitas autem vel indepote est æstimari, quòd etiam luscios vulgus rideat, aut caligine obscuratos; quæ caligo, teste Galeno, *est oculorum quoddam mædos, nempe ducta similitudine ab aëris perturbatione, & crassamento spissiore quàm nebula, tenuiore quàm nubes, oculi sic aricula à superficiali exsuperantia contracta, & totum fere oculi nigrum comprehendens, colorisq; carulei.* Quamobrem

Arator ita rem describit:

B b b b 2

una

Tob. 2. 11.  
Iud. 16. 21.  
Act. 13. 8.

Gen. 19. 11.  
Vide Petr.  
Fabri Somestrium lib. 3.  
c. 19.  
Ammian.  
Marcell.  
lib. 27.  
4. Reg. 24.

Tob. 5. 12.

Galen. in  
lib. 2. Hip-  
pocrat. Pror-  
breth. com.  
2. num. 13.

*tunc nubila vultum**Ceruleis fixere notis, & pectoris atris**Venit in ora color.*

Luc. 22. Quid ni & in aures? aures atro sanguine bullientes. Quid aliud Malchus meruit, quàm mutilari? iam enim antea integer, non erat, qui venerat ad capiendum Christum innocentem.

Crom. lib. 8. Quis scit quæ causa fuerit, ob quam, circa annum 1240. tanta à Tartaris Polonorum strages ederetur, vt auriculis præcis Tartari nouem ingentes saccos expleuerint? Multa audiendo peccata perpetrantur. Denique

*Auriculas asini quis non habet?*

VII. Non oculos duntaxat, & aures inhonesto vulnere, totum vultum scelera faciunt monstruosum. Nonisse militem se aliquando scribit Ioannes Nider, cuius vxor pulchrior, quàm castior, cum Helena quàm Lucretia esse maluisset, quantum mente, tantum facie est mutata. Quoniam igitur adulterij factitas ex horrido illi vultu eluxit, nec antè desijt videri monstrum, quàm desijt peccare velle. Itaque postquam pijs mariti monitionibus ad poenitentiam & criminis confessionem apud sacerdotem factam est adducta, lachrymis vnà & pectoris maculas, & oris dedecus abluuit. Si ad hunc modum eadem in omnibus & mentis & frontis esset species, ô quàm multos & multas occurrere nobis monstruosos cerneremus! Sed abscondit Deus sæpius deformitatem animi, olim coram toto mundo detegendam.

VIII. Consimile exemplum non jam in vxore miles, sed in milite vxor experta, ab alio authore memoratur. Hic enim cum, intempesta nocte, de coniugis latere, ad adulterium alibi perpetrandum surrexisset, peractoque flagitio, luna clara, redijsset; faciem venientis vxor per fenestram intuita, horripit exclamare. Ad eum clamorem, vt fit, vndique & ancillæ è cubiculis, & famuli de stabulis concurrerunt. Nec minùs isti, quàm domina, perterriti coeperunt vociferari, arbitrantes, se viui cacodæmonis vultum conspexisse. Tot testibus oculis credidit & ipse miles, qui agnoscens se diuino iudicio ignominiam induisse, vix expectato die, ad animæ medicum, in templum prope-